

mulig at rive det op. Da ræven var færdig med dette, slog den paa hesten og sa: »Træk, Blakken, træk!« Da sprang hesten med en gang op og trak løven avsted med sig. Løven begyndte nu at brøle, saa fuglene i hele skogen fløi op av skræk, men hesten lot den brøle og trak og slæpte den over marken like til sin herres dør. Da herren saa det, kom han paa andre tanker og sa til hesten: »Du skal bli hos mig og ha det godt,« og han gav den nok at æte til dens sidste dag.

16. De itudansede sko.

En konge hadde tolv døtre, den ene vakrere end den anden; de hadde sine senger sammen paa en sal og naar de skulde lægge sig, blev dørene lukket og laast, og allikevel var deres sko hver morgen danset itu, og ingen visste, hvor de hadde været eller hvorledes det var gaat til. Da lot kongen utrope, at den som kunde opdage, hvor de danset om natten, skulde faa lov at vælge en av dem til kone og bli konge efter hans død; men den som meldte sig og ikke hadde fundet det ut paa tre dager og tre nætter, han skulde ha sit liv forbrutt. Snart kom der en kongesøn, han blev vel mottat og om aftenen blev han ført til et kammer som var foran den sal, hvor de tolv kongedøtre sov; der stod hans seng, og han skulde lægge merke til, hvor de gik hen og danset, og for at intet skulde være hemmelig, eller for at de

ikke skulde gaa ut paa en anden kant, stod salsdørene aapne; men kongesønnen sov ind, og da han vaagnet, hadde de tolv været paa dans; for deres sko stod der med huller i saalene. Den anden og tredje aften gik det likedan, og saa hugg de hodet av ham; men der kom endnu mange og meldte sig til vaagestykket, og alle maatte de la sit liv. Da hændte det sig, at en stakkars soldat som var blit saaret i krigen og ikke kunde tjene længer, gik til den by, hvor kongen bodde; da møtte der ham en gammel kone som spurte ham, hvor han vilde hen. »Jeg vet ikke rigtig selv,« sa han, »men jeg kunde ha lyst til at bli konge og opdage, hvorledes kongedøtrene danser sine sko itu.« »Aa,« sa den gamle kone, »det er ikke saa vanskelig; du maa bare la være at drikke den vin som en av dem bringer dig om kvelden, men du maa late som du er fast sovnet«. Saa gav hun ham en kappe og sa: »Naar du slænger den omkring dig, saa blir du usynlig og kan liste dig efter de tolv.«

Da soldaten hadde faat saa gode raad, gjorde han alvor av det, gik til kongen og meldte sig som frier. Han blev likesaa godt mottat som de øvrige, og fik kongelige klær paa. Om aftenen ved sengetid blev han ført ind i forværelset, og da han vilde gaa til sengs, kom den ældste kongedatter og bragte ham et bæger med vin, men han hadde bundet en svamp under haken, lot vinen rinde ned i den, og drak ikke en draape. Saa la han sig og da han hadde ligget en stund, begyndte han at snorke, som om han laa i den dypeste søvn. Dette hørte de tolv kongedøtre, de lo høit og den ældste sa: »Han kunde nu ogsaa

gjerne ha spart sit liv!« Derpaa stod de op, aapnet skaper, kister og skuffer og tok prægtige klær frem, pyntet sig foran speilet og sprang omkring og glædet sig til dansen. Men den yngste sa: »Jeg vet ikke, hvordan det er fat med mig, dere er saa glade, men jeg er saa underlig tilmote, sikkert hænder der os en ulykke.« — »Din tosse,« sa den ældste, »du er saa ræd, har du glempt, hvor mange kongesønner her har været forgjæves; soldaten hadde jeg ikke engang behøvd at gi en sovedrik, han var saa blit liggende allikevel.«

Da de nu alle var færdige, saa de først efter soldaten, men han rørte sig ikke, og da de nu trodde at de var ganske sikre, saa gik den ældste hen til sin seng og banket paa den; straks aapnet sig en fald-dør, og hun sank ned i jorden; da saa soldaten hvorledes de fór ned, den ene efter den anden efter alderen; han reiste sig op, tok sin kappe om sig og steg ned bakefter den yngste og fulgte hende. Midt i trappen kom han til at træde paa hendes kjole; da blev hun ræd og ropte: »Det er ikke rigtig fat her, der er nogen som holder mig i kjolen.« »Vær dog ikke saa taapelig,« sa den ældste, »du er blit hængende fast ved en spiker.« Saa gik de helt ned, og da de var kommet ned, stod de i en vidunderlig allé, og alle træernes blader var av sølv og glinste og skinnet — Soldaten tænkte, det er bedst at ta et tegn med sig og brøt en gren av et træ, da lød der et sterkt knald fra træet. Den yngste ropte igjen: »Det er ikke rigtig fat her, hørte dere ikke knaldet, noget saadant er aldrig hændt her.« Men den ældste sa: »Det var et glædesskud, fordi vi snart har forløst vore

prinser.« Saa kom de til en allé, hvor alle bladene var av guld og endelig til en tredje, hvor de var av klare diamanter. Soldaten brøt av en gren med guldblader og en med diamanter, og hver gang lød der et knald, saa den yngste prinsesse fór sammen av skræk; men den ældste blev ved sit, at det var glædesskud.

Saa gik de videre, indtil de kom til et stort vand; der laa tolv baater ved stranden, og i hver baat sat der en vakker prins, som ventet paa de tolv prinsesser, og hver av dem tok en op i baaten til sig, men soldaten gik ind i samme baat som den yngste; da sa prinsen: »Jeg er dog likesaa sterk idag som jeg pleier at være, men baaten er meget tungere at ro, og jeg maa ro alt det jeg orker.« »Hvad kan det vel komme av,« sa den yngste, »det maa sikkert komme av at det er saa varmt idag, for jeg er ogsaa saa het.«

Paa den anden side av vandet stod der et prægtig oplyst slot, og derfra lød der en lystig musik av pauker og trompeter; dit rodde de og gik ind, og hver prins danset med sin prinsesse; men soldaten danset usynlig med dem, og naar en holdt et bæger med vin, saa drak han det ut, saa det var tomt, naar de førte det til munden. Den yngste blev igjen angst og bange over dette, men den ældste fik hende til at tie.

De danset der like til klokken tre om morgenen, da var der danset hul paa alle sko, og de maatte holde op. Prinserne rodde dem tilbake igjen over vandet, og denne gang satte soldaten sig foran i baaten hos den ældste. Ved bredden tok de avsked

fra prinserne og lovte at komme igjen den følgende nat. Da de var kommet til trappen, løp soldaten

foran og la sig i sin seng, og da de tolv trætte og langsomt kom op, snorket han igjen saa høit, at de sa: »Nu, for ham er vi da sikre nok.« Saa tok de av sine skjønne klær, hang dem op og satte de itudansede sko under sengen og la sig til at sove.

Om morgenen vilde soldaten ikke si noget, for han vilde endnu se litt mere paa, hvad de foretok sig, og han gik derfor ogsaa med den anden og tredje nat, og alting gik til som første gang og de danset bestandig til skoene gik itu; den tredje gang tok han desuten et bæger med sig til merke. Da den tid var kommet at han skulde svare, tok han de tre grener og bægeret og gik til kongen, og de tolv prinsesser stod bak døren og hørte, hvad han vilde si. Da nu kongen spurte: »Hvor er mine tolv døtre og danser sine sko itu om natten?« svarte han: »De danser med tolv prinser i et underjordisk slot,« og nu fortalte han alt det han hadde set og tok tegnene frem. Da kaldte kongen paa sine døtre, og spurte dem, om soldaten hadde sagt sandt, og da de saa at de var forraadt, og at det ikke hjalp at negte, fortalte de alting. Saa spurte kongen ham, hvem han vilde ha til kone. Han svarte: »Jeg er ikke mere ung, giv mig derfor den ældste.« Samme dag holdt han bryllup og fik løfte paa riket efter kongens død; men prinsene blev igjen forhekset i likesaa mange dage som de hadde danset nætter med de tolv prinsesser.
